

тел на доминиращата култура, който работи с представители на потиснато малцинство. Препоръките на Векман отразяват бариерите, които исторически са пречели на циганите да извършат собствени проучвания и авторката показва кристално ясно, че циганите имат свои собствени гласове и собствени анализи на своята култура.

"Начини да се гледа на ромите: случаят Чехословакия" от Уил Гай е съчувстваща и подробна история на ромите като доминирано малцинство в бившата Чехословакия. Тя е допълнена с послеслов, който описва изострената ситуация и промени след "Кадифената революция" и "Кадифения развод". Гай документира как ромите винаги са пасвали на политическия дневен ред на господстващата група и с тъга заключава: "Както и в много други аспекти на комунистическата практика, се смяташе, че следването на правилните принципи в процеса на изграждане на социализма само по себе си осигурява успеха, докато съзнанието оставаше непокътнато. Под външния конформизъм лежаха незасегнати и неоспорени старите гибелни нагласи, в очакване отново да се появят на повърхността след края на комунистическото управление. Това е истинското наследство на комунистическия режим, и то такава, че онези, които го последваха, също бяха неспособни да го разрешат."

Статията на Дан Павел "Странници: Скритите жертви на Румъния" стегнато съобщава какво се случва с ромите в Румъния след Чаушеску. Проследявайки описание на погрома на миньорите над циганите в Букурещ той отбелязва: "Не по-малко забележително бе онова, което излъчи по-късно същия ден румънската телевизия. В акт на безпрецедентна смелост циганските водачи изобличиха атаката. Дори студентите още не бяха протестирали публично. В този момент бяха разсеяни два трайно утвърдени мита: идеализираният исторически и литературен образ на румънците като миролюбиви и гостоприемни хора, неспособни на расизъм, антисемитизъм, шовинизъм и национализъм, и популярното мнение за циганите като не-хора, неспособни да отстояват своите права."